

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ.

Όδός Πατησίων, αριθμός 3, παρά το
τυπογραφείον τής «Κορίννης»
Αισιοδομαί αποτελούνται απ' εύθειας εξ' Αθήνας;
διά γραμματοσήκου καὶ χερονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μέτα εικόνος), μυθιστορία Ούζλη Κόλλινς, μετάφραση Χαροκόπειου. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Άλεξανδρου Δουμά—(Συνέχ.). — Η ΕΥΤΙΧΙΑ, ενταστικό διήγημα, κατά τη γαλλικόν, υπό Π. Ι. Φέρμπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΩΜΗ

Προπληρωτέα

Έν Αθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς επαρχίαις 6.
Ἐν τῷ ιεωτικῷ φρ. χρυσός 10. Ἐν Ρωσίᾳ ρουβία 4.
Φράλα προηγουμένα λεπτά 20.

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΖΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μετάφρασης Χαραλάμπους Αννένου
[Συνέχεια: Γένες προηγούμενον φθλλον].

Ο σίρ Πέρσιβαλ ολίγον τι τεταραγμένος προσέπαθε νὰ δικαιολογηθῇ ἀλλ' ο κόμης λίαν μεγαλύμος δὲν παρεῖχεν ἀκρόασιν εἰς τὰς δικαιολογίας του.

— Οχι, ἔλεγεν· ὅταν ὁ φίλος μου μὲ προσβάλῃ ἐγὼ τὸν συγχωρῶ καὶ δὲν ἔχω κόμης λίαν ἀνέγκην τῶν δικαιολογιῶν του. Είπε μου μόνον ἂν ἔχῃς ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς του.

— Βεβχίως μοι εἶνε πολὺ ἀγαγκατε-

— Ήσχεν δάκρυα ἡ ίδρω; (Σελ. 85) μεσακή

— Καὶ δύνασαι νὰ μοι τὴν ζητήσῃς, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃς.

— Θὰ προσπαθήσω τούλαχιστον.

— Προσπάθησε λοιπόν.

— Ίδού πῶς ἔχουσι τὰ πράγματα. Σοὶ εἴπα σήμερον ὅτι ἔπραξα πάν τὸ κατὰ δύναμιν διὰ ν' ἀνακαλύψω τὴν "Ανναν Κάδερικ καὶ ὅτι δὲν τὸ κατόρθωσα.

— Ναί, μοι τὸ εἶπες.

— Φόσκε! εἶμαι χαμένος ἀν δὲν τὴν ἀνέρω!

— Ω τόσον σοβαρὰ λοιπὸν εἶνε τὰ πράγματα.

— Ασθενής ἀκτίς φωτός, ἀφοῦ περιεφέρθη ἐπὶ τοῦ ἔσωτου, ἔπειτα ἐπὶ τῆς δεν-

— Ο κόμης κονέφυντα στοιχεῖται τοῦ θεοῦ πολὺ δύναμις εἶπε σύντομα τοῦτο.

— Τοῦ θεοῦ πολὺ δύναμις εἶπε σύντομα τοῦτο. Ο κόμης εἶχε λάθει τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ δωματίου ἐν φεύγοντο, διὰ νὰ παρατηρήσῃ κάλλιον τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου του.

— Ναί, εἶπεν· καὶ τὸ ίδικόν σου πρόσωπον μαρτυρεῖ ἐπίσης τὴν ἀλήθειαν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε τῷ ὄντι σοβαρόν, ὅσον καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν χρημάτων.

— Ακόμη σοβαρώτερον, δύπως εἶνε ἀληθεῖς ὅτι μὲ βλέπεις, πολὺ σοβαρώτερον...

— Η ἀκτίς τοῦ φωτὸς ἔξηφανίσθη καὶ διάλογος ἔξηκολούθησεν.

— Σοῦ ἔδειξα, ἔξηκολούθησεν ὁ σίρ Πέρσιβαλ, τὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν σύζυγόν μου ἐπιστολήν, ἣν ἡ "Αννα Κάδε-

ρικ είχε κρύψει υπό τὴν ἄμμον. 'Η ἐπιστολὴ αὐτὴ, Φόσκε, δὲν ἐμπειρίεις ἀσημάντους ἀπειλάς. 'Η "Αννας Κάδερικ γνώσκει τὸ μυστικόν, οὐτίνος ἐμάντευσες τὴν ὑπερξέν.

— Λαλεῖ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγάτερον ἐνώπιόν μου; Πέρσιβαλ, περὶ τοῦ μυστικοῦ καὶ τὸ ἔμμαθε παρὰ σου;

— "Οχι, παρὰ τῆς μητρός της.

— Πᾶς! δύο γυναῖκες γινώσκουσι τὸ ἀπόκρυφόν σου! .. κακόν, πολὺ κακόν, φίλαττέ μου... Πρὶν προχωρήσωμεν, ἐπιτρεψόν μας νὰ σοὶ ἀποτείνω μίαν ἔρωτην. 'Ο λόγος δι' ὅν καθειρέεις τὴν νεάνιδα εἰς τὸ φρενοκομεῖον μοὶ φαίνεται τώρας ἀρκετὰ σαφῆς: δὲν δύναμαι ὅμως νὰ ἐννοήσω τὸν τρόπον δι' οὗ ἡδυνήθη νὰ δραπετεύσῃ. 'Γρόθεσε ὅτι οἱ ἐπιφροτισμένοι τὴν φύλαξίν της συγκατετέθησαν νὰ κάμουν «στραβά μάτια» οἰκειοθελῶς, τῇ παρακλήσει ἔχθρού σου τινος, ὅστις ἀνελάμβανε καὶ ἡδύνατο ν' ἀμειψή αὐτοὺς διὰ τὴν τοιαύτην συγκαταθεσίν των;

— "Οχι... ἥτο μεταξὺ τῶν κρατουμένων ἡ συμπειροφρομένη καλλιον καὶ οἱ ἡλιθιοὶ ἐκεῖνοι φύλακες τὴν ἐμπιστεύθησαν. ... Εἶναι παραφρων εἰς βαθμὸν δικαιολογοῦντα τὴν καθειρέειν τῆς καὶ σώφρων ἐνταυτῷ εἰς βαθμὸν τοσοῦτον, ὥστε δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ ἀνακτᾶσα τὴν ἐλευθερίαν της. 'Εννοεῖς;

— Τὸ ἐννοῶ ἔξαρετα. Καὶ τώρα, Πέρσιβαλ, ἂς μεταβῶμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ τέλος διὰ νὰ μάθω μὲ ποῖον ἔχω νὰ κάμω. Ποῦ ἔγκειται τώρα ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος τῆς θέσεως σου;

— 'Η "Αννας Κάδερικ ἔφανη εἰς τὰ περίχωρα καὶ ἦλθεν εἰς ἀμεσον συνάφειαν μετὰ τῆς λαίδης Κλάυδ. 'Ιδοὺ ὁ κινδυνός εἶναι φανερός. 'Αφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, ἦν ἐκείνη εἴχε κρύψει υπὸ τὴν ἄμμον, ποῖος δύναται νὰ μοὶ ἐγγυηθῇ, μολονότι τὸ ἀρνεῖται ἡ σύζυγός μου, ὅτι δὲν γνώσκει τὸ μυστικόν;

— Μίαν στιγμὴν, Πέρσιβαλ! ἐὰν ἡ κυρία Κλάυδ ἔγινασκε τὴν ὑπερξέν τοῦ μυστικοῦ, ὥφειλεν ἐπίσης νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ μυστικὸν τοῦτο δύναται νὰ σὲ ἐνοχοποιήσῃ. Οὔσα δὲ σύζυγός σου ἔχει συμφέρον νὰ τὸ ἀποκρύψῃ.

— Νομίζεις; .. "Ἄς συζητήσωμεν ἐπὶ τούτου. Θὰ εἴχε τοιοῦτο συμφέρον ἐὰν ὁ πωσδήποτε ἥθυνετο υπὲρ ἐμοῦ ἐδιαφέρον. 'Αλλ' ἔγω δι' αὐτὴν εἰμαι μόνον ἐμπόδιον τοῦ ἔρωτός της πρὸς ἄλλον ἀνδρα. 'Ητο ἔρωτευμένη πρὸς αὐτὸν πρὶν μὲ νυμφευθῆ, καὶ εἶναι ἀκόμη ἔρωτευμένη. Αὐτὸς εἶναι ἀπαίσιος τις ἀγύρτης, εἰς ἐλεσινὸς διδάσκαλος τῆς ἱχνογραφίας καλούμενος Χαρτράτη.

— Καὶ σοῦ φαίνεται παραδίξον τοῦτο, ἀγαπητέ μου φίλε; "Ολαι αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσιν ἄλλον. Τις εἰς τὴν καρδίαν γυναικὸς ἡδυνήθη ποτὲ νὰ καθέξῃ τὴν πρώτην θέσιν; Τὸ ἐπ' ἐμοὶ οὐδέποτε συνήντησα ἀνθρώπων ἔχοντα τὸν πρώτον ἀριθμόν· τὸν δεύτερον ἐνίστε, τὸν τρίτον, τὸν τέταρτον, τὸν πέμπτον συχνότατα. Τὸν πρώτον ἀριθμὸν οὐδέποτε! .. Θὰ ὑπάρχῃ

καὶ αὐτὸς βέβαιος, ἀλλ' ἔγω ποτὲ δὲν τὸν συνήντησα.

— Στάσου μίαν στιγμὴν! δὲν σοὶ εἴπα αἴκομη ὅλα. Τις νομίζεις ὅτι συνέδραμε τὴν "Ανναν Κάδερικ νὰ διαφύγῃ τοὺς καταδίκαντας αὐτὴν ὑπαλλήλους τοῦ φρενοκομείου; Αὐτὸς ὁ Χαρτράτη. Καὶ τὶς τὴν ἐπανεύρεν ἐν Κώμβερλανδ; Παλιν ὁ Χαρτράτη! Καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν φορὰν συνωμίλησε μετ' αὐτῆς ἰδικιτέως καὶ κατὰ μόνας. Στάσου, μὴ μὲ διακόπτης! .. 'Ο ἀθλιος αὐτὸς εἶναι ἔραστης καὶ αὐτῆς, ὅπως εἶναι ἔραστης καὶ τῆς σύζυγου μου. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐνήμερος εἰς τὸ μυστικόν μου καὶ ἀν κατορθώσωτι νὰ συναντηθῶσιν, ἀμφότεροι ἔχουσι συμφέρον νὰ διαδώσωσιν ὅσα γνωρίζουσι πρὸς βλάβην μου.

— Σιγά, Πέρσιβαλ! μὴ παραφέρεσκι!.. Δὲν λογαριάζεις λοιπὸν καθόλου τὰς ἀρετὰς τῆς κυρίας Κλάυδ;

— "Οχι! δὲν μὲ ἀφίνεις μὲ τὰς ἀρετὰς τῆς! .. Εἰς τίποτε ἀλλο δὲν πιστεύω ἔγω εἰμὴ εἰς τὰ χρήματά της! .. Δὲν βλέπεις εἰς τὶ σημεῖον εὑρίσκονται τὰ πράγματα. "Αν ἀπομείνῃ μόνη, δὲν φοβούμαι πολὺ ἀλλ' ἀν αὐτὴ καὶ ὁ φυλόβιος ἐκεῖνος...

— Ναι, ναι! .. ἐννοεῖς. Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ κύριος Χαρτράτη;

— Εἰς τὸ ἔξαρτεικόν. Καὶ ἀν θέλῃ νὰ ἔχῃ σῶν τὸ τομάρι του τὸν συμβουλεύων μὲ μὴ λαβὴν τὸν κόπον νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Εἰσαι βέβαιος ὅτι εἶναι εἰς τὸ ἔξαρτεικόν;

— Βεβαιότατος. "Εθαλα νὰ τὸν κατασκοπεύσουν, ἀφότου ἀνεχώρησεν ἐκ Κώμβερλανδ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἥν ἐπειθαίσθη. .. "Ω! ἔσο βέβαιος, ὅτι ἔλαβα καλὰ τὰς προφυλάξεις μου! .. 'Η "Αννα Κάδερικ κατέκει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἐνοικιαστῶν ἐνὸς κτήματος, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λίμεριτζ. 'Ἐπορεύθην ἔγω αὐτοπροσώπως ἔκει, ὅτε μοῦ διέφυγε, καὶ ἔβεβαιόθην ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν ἐγνώριζον τίποτε. Συνέταξα ὁ ἴδιος ἀντὶ τῆς μητρός της τὴν ἐπιστολὴν, ἥν ὥφειλε νὰ γράψῃ ἥ ἴδια πρὸς τὴν δεσποινίδα Χαλκού, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ πάσης ὑπονοίας περὶ κακῆς προθέσεως, ὡς πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ ἔσχον εἰς τὸν περιφορμὸν τῆς "Αννης Κάδερικ. 'Εξώδευσα καὶ ἔγω, δὲν εἴξεντο πόσα, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ τὴν ἀνεύρω, καὶ μόλις ταῦτα, ἵδιον ὅτι αὐτὴ τολμᾷ νὰ ἐμφανίζηται εἰς αὐτὰ τὰ περίχωρα, ἵδιον ὅτι ἐντὸς αὐτῶν τῶν κτημάτων μου ἐμπαῖει τὴν καταδίωξιν μου! Καὶ ποῖος εἴξενται ποίους εἴδε καὶ μὲ ποίους ἡμπορεῖ νὰ διμιλήσῃ; 'Ο ἀθλιος ἐκεῖνος κατάσκοπος ἐμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, καὶ αὔριον ἵσως τὶς οἴδεν; .. Θὰ τὴν μεταχειρισθῇ διὰ νὰ ..

— Στάσου, Πέρσιβαλ! μὴ φοβοῦ! 'Αφοῦ ἔγω εἰμαι ἔδω καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη εὐρίσκεται εἰς τὰ περίχωρα, σοῦ ἔγγυωμα: ὅτι θὰ τὴν συλλάβωμεν πρὸ τοῦ Χαρτράτη καὶ ἀν ἀκόμη αὐτὸς ἐπίστρεψῃ. Τώρα βλέπω, ναι, ναι, βλέπω πολὺ καλὰ πως ἔχει ἡ ὑπόθεσις. Τὸ κυριώτερον σημεῖον εἶναι ἡ ἀνεύρεσις τῆς "Αννης Κάδε-

ρικ: περὶ ὅλων τῶν λοιπῶν ἔτος ἡδυγόρος. 'Η σύζυγός σου εἰν 'ἔδω καὶ αὐτὴ ἐπίστης εἰς τὴν διάθεσίν σου: ὁ κύριος Χαρτράτη είναι εἰς τὸ ἔξαρτεικόν. Μόνον λοιπὸν περὶ τῆς ἐν λόγῳ παράφρονος θάσχοληθῶμεν, ἡτις εἶναι ἀνεύρετος. "Ηρχισες σὺ τὰς ἐρεύνας;

— Ναι· μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός της ἔξητασα εἰς ὅλον τὸ χωρίον .. ἀλλ' ἐπὶ ματαίω.

— "Εχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν μητέρα της;

— Ναι. ΜΟΛΙΣ ΜΑΤΑΙΩΣΤΗΣ

— 'Ἐν τούτοις αὐτὴ ἔπειτα ψήφιζε μίαν φορὰν τὸ μυστικόν σου.

— Ναι· ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ πράξη πλέον.

— Καὶ διατί ὅχι; Μήπως ἔχει ήσον καὶ αὐτὴ ἐνδιαφέρον νὰ σιωπᾷ;

— Ναι· ἔχει μέγιστον ἐνδιαφέρον.

— Χαίρω πολύ, Πέρσιβαλ, διότι ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα. Μὴ ἀποθαρρύνῃς, φίλε μου. Αἱ ὑποθέσεις μας, καθὼς ἔλεγον, μοῦ ἀφίνουν καὶ μερικὰς στιγμὰς διαθεσμούς καὶ δύναμαι ἀπὸ τῆς αὔριον νάσχοληθῶ περὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς "Αννης Κάδερικ μὲ περισσοτέραν ἀπὸ σὲ ἐπιτυχίαν .. . Πρὶν ὑπάρχωμεν νὰ κατακλιθῶμεν θὰ σοὶ ἀποτείνω ἀκόμη μίαν ἔρωτησιν.

— Ποίαν;

— 'Ίδού: "Οτε μετέβην εἰς τὴν ἀποθέρων παρὰ τὴν λίμνην νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν Κλάυδ, ὅτι ἡ μικρὰ περὶ τὴν ὑπογραφὴν δυσκολία προσωρινῶς ἀπεσούθη, ἔφειρε κατὰ τύχην ἐκεῖνης Κλάυδης, ὅπως εἶδεν τὴν τινά, ἡτις ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς σύζυγου σου μετὰ βαδισμάτου λίγων ὑπόπτων. Δὲν ἦμην ὅμως ἀρκετὰ πλησίον τῆς, ὥστε νὰ διακρίνω καλῶς τὴν μυρφήν της. 'Ἐν τούτοις εἶναι ἀνάγκη νὰ δύνημαι νάναγνωρίσω, ἀν τύχη περίστασις, τὴν ἀράτον ἐκείνην νέων .. . Περίγραψε μού τὴν ὀλίγον, τὲ παρακαλῶ.

— Νὰ τὴν περιγράψω; .. 'Ίδού μὲ δύο λέξεις ἡ περιγραφή της. Φαντάσου τὴν σύζυγόν μου ἀναρρώσασκον μετὰ μακράν ἀσθένειαν.. .

— 'Η ἔδρα ἔτριξεν ἐκ νέου. 'Ο κόμης ἀνηγέρθη ἐκ νέου καὶ τὴν φορὰν ταύτην μάλιστα μεθ' ὅρμης, μετ' ἐκπλήξεως.

— Πάσι! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς λίγων συγκεκινημένης.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ σίρ Πέρσιβαλ. Φαντάσου τὴν σύζυγόν μου μετὰ μακράν ἀσθένειαν καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ἐν ἀταξίᾳ, καὶ ἔχεις τὴν εἰκόνα τῆς "Αννης Κάδερικ.

— 'Υπάρχει λοιπὸν μεταξὺ τῶν δύο δεσμῶν συγγενειάς;

— Κανεὶς.

— Καὶ δομιαζουν εἰς τόσον βαθμόν.

— Εἰς βαθμὸν ἀπιστευτον.. . Τί ἔχεις καὶ γελάς;

— Εἰς τὴν ἔρωτησιν ταύτην οὐδεμία ἔδοθη ἀπό της εἰσιτησίας: καὶ δὲν ἤκουσα κακένα θόρυβον. 'Ο κόμης, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔγέλα χασκων, χωρὶς νὰ προξενῇ τὸν ἐκπλήστον θόρυβον.

— Άλλα τέλος πάντων τις ἔχεις καὶ γελάς; ἐπανέλαβεν ὁ σίρ Πέρσιβαλ.

— Αἱ, φίλε μου, ἵσως διότι πλάττω πεπλανημένας είκαστις. Συγχώνεσ κάπως τὴν ιταλικὴν εὐθυμίαν μου. 'Ωραία, ὥραία, ἔξαρτε! Εχω ἀρκετὰ διδόμενα τώρα, διὰ νέανγνωρίσω τὴν 'Αγγελινήν. Καί-δερικ, ὅταν τὴν ίδω. Και φθάνει δι' ἀ-πόψε. 'Ησύχασε, Πέρσιβλα· κοιμήσου ἡ-συχος, νιέ μου, τὸν ὑπνον τοῦ δικαίου καὶ θὰ ίδης τί θὰ πράξω ἐγὼ ὑπὲρ σου, μόλις ἡ ἡμέρα μέσα εἰς αὐτὸ τὸ χονδρὸ κεφαλὶ όπου βλέπεις σωρείαν σχεδίων. Θὰ πληρώσῃς τὰ συναλλάγματά σου καὶ θάν-εύορς τὴν 'Αγγελινήν. Σου δίδω λά-γον τιμῆς οιρόν πάντοτε δι'έμε. Και τώρα είπε μου: Είμαι ή δὲν είμαι πρόγραμματι φίλος ἄξιος νὰ κατέχω μικρὰν πολύτιμον θέσιν... ἐν τῇ εὐγενεῖ σου καρδιᾷ; Δὲν ἔ-ξιζω τὰς χρηματικὰς ἐκείνας ἐπιχορηγή-σεις, ἀετινχες πρὸ ὅλίγου μοι ὑπενθύμισες τόσον ἀδροφόρων; 'Ο, τι δήποτε καὶ ἀν συμβῆ, μὴ παραγνωρίσῃς τὰ αἰσθήματά μου, Πέρσιβλα. Αναγνώρισέ τα, Πέρσιβλα, καὶ προσπάθησε νὰ τὰ μιμηθῆς. Σὲ συγ-χωρῶ καὶ σοὶ τείνω ἐκ νέου τὴν χειρα... Καλὴν νύκτα!

Δέν ἐλέχθη ἄλλο· ἡλουσα τὸν κόμητα
κλείσιντα τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης καὶ
τὸν σιρ Πέρσιθκλ προσαρμόζοντα τοὺς
μοχλοὺς εἰς τὰ παράθυρα. Καθ' ὅλον τὸ
διάστημα τοῦτο ἔξηκολούθει νὰ βρέχῃ ῥά-
γδαιώς. Ἔνεκκ τῆς στενοχώρου θέσεως
μου τὰ μέλη μου ἡσκν νεναρκωμένα, τὸ
δὲ σῶμα ἡτο βεβρεγμένον μέχρι μυελοῦ ὀ-
στέων. Ὁτε διὲ πρώτην φορὰν ἐπεχεί-
ρησα ν' ἀνεγερθώ, ἡ προσπάθειά μου μοι
ἀπέβη τοσον ὀδυνηρά, ώστε ἡναγκάσθην
νὰ μείνω ἀκίνητος. Ἐν τούτοις ἐπεχεί-
ρησα καὶ δευτέρην προσπάθειαν καὶ τὴν
φορὰν ταύτην κατωρθωσα νὰ ἐγερθῶ ἐπὶ¹
τῶν γονάτων εἰς τὴν κάθυσην ἐκείνην
στέγην.

Οτε ἐσύρθην πρὸς τὸν τοῖχον καὶ στη-
ριζομένη ἐπ' αὐτοῦ ἀνηγειρόμην, εἰδα δι':
δι' ἐνὸς βλέμματος, ὅπερ ἔρωψ ψῆποτέν
μου, ἀπαστράπτοντα αἴφνις ἐκ φωτὸς τὸν
θάλαμον τοῦ κομιμωτηρίου τοῦ κόμητος.
Τὸ περὶ ὄλιγον νῦν καταπέσῃ ἐξ ὄλοκλήρου
θάρρος μου ἀνεπτερώθη διὰ μιᾶς, καὶ ἡ-
δυνήθην νῦν προσηλώσω τὸ βλέμμα ἀτενῶς
ἐπὶ τοῦ παρθενόου ἐνῷ διηρχόμην βῆμα
πρὸς βῆμα παρὰ τὸν τοῖχον.

Τὸ ὁρολόγιον ἐσήμανε μίαν ὥραν καὶ τέταρτον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέθετον τὰς γεῖτοις ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ παραθύρου μου. Οὐδὲν εἶδα ἡ ἡκουσα, δυνάμενον νὰ μοι ἐμπνεύσῃ τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι παρετήρησέ τις τὴν ἀπογγένησίν μου.

I'

20 Ιονίου, ὥρᾳ ὅγδοῃ τῆς πρωΐας.
Οἱ ἥλιος ἀστράπτει εἰς οὐρανὸν διαφανῆ.
Δὲν ἐπλησσοκανεῖ εἰς τὴν κλίνην· δὲν ἔ-
κλεισοκανδ' ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ἄγρυπνους
καὶ καταπεπονημένους ὄφθαλμούς μαυ.
Ἄπο τοῦ αὐτοῦ ἔκεινου παραβύρου, ἀφ' οὗ
ἔχησεύνων γήες τὰ σκότη τῆς νυκτός, πε-

ορτηρῶ καὶ νῦν τὴν λάμπουσαν γαλήνην
τῆς ήμέρας.

Αριθμῶ κατὰ τὰ ιδιαίτερά μου συναν-
θήματα τὰς ὥρας, αἵτινες παρηλθον, ἀ-
φότου ἀνεῦρον καταφύγιον ἐν τῷ δωμα-
τιώ τούτῳ καὶ μοι φαίνεται ἐκκῆτη ὥρα
μακροὰ ὡς ἑβδομάς.

Ολίγος καὶ ρὸς παρῆλθε — καὶ ὅμως τὸ διάσημα αὐτὸ μοὶ φάνεται μακρότετον — ἀφότου κατέληθον καὶ ἐπάτητα εἰς τὸ πατωμα ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ σκότους διαβροχος μέχρις ὄστέων, μὲ τὰ μέλη πεπηγότα, τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους, πλάσμα ταλαιπωρὸν καὶ ἀνίσχυρον ἀνευ μέσων, παράλυτον ἐκ τοῦ τρόμου. Μόλις ἐνθυμοῦμαι πῶς κατώρθωσα ν' ἀνεγερθῶ μόλις ἐνθυμοῦμαι πῶς ἡδυνήθην ν' ἀνεύρω ψῆλαφητεί τὸν δρόμον πρὸς τὸν κοιτῶνά μου, πότε ἀνῆψκα πάλιν τὸ φῶς καὶ ἀνεζήτησα — μὴ γινώσκουσα κατ' ἀρχὰς κατὰ παραδόξον φεινόμενον ποῦ νὰ τὰ εὔρω — τὰ ἔβροχα ἐνδύματά μου διὰ νὰ τὰ φορέσω καὶ θερμακθῶ. Γινώσκω ὅτι ἔκαμα ὅλα ταῦτα πότε ὅμως τὰ ἔκαμα δεν ἔχω ἀκριβῆ συνειδήσιν.

Πώς νά ένθυμηθώ, πότε έπεισσαν αἱ πα-
γεραι φρικιάσσεις, αἱ ἐπώδυνοι συνολκαὶ καὶ
πότε τὸ αἷμα θερμὸν καὶ πάλιν καταστὰν
ἥρχισε νά κυκλοφορῇ εἰς τὰς φλέβας μου;
Ἐγένετο τοῦτο πιθανῶς πρὸ τῆς ἀν-
τολῆς τοῦ ἡλίου. Ἐκούετο τὸ ωρολόγιον
ἥχοιν τὴν τρίτην ὥραν. Ἐνθυμοῦμαι τὴν
σιγμὴν ταύτην, χάρις εἰς τὸν αἰφνίδιον
φωτισμὸν τοῦ πνεύματός μου, χάρις εἰς

τὴν εὐκρίνειαν τοῦ λογικοῦ μου, εἰς τὴν πυρετώδη ἔξαψιν ὅλων τῶν διανοητικῶν μου δυνάμεων. Ἐνθυμοῦμαι τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ συγκρατήσω ἐμαυτήν, ν' ἀναμείνω μεθ' ὑπομονῆς ὥραν πρὸς ὕσχαν ἔως ὅτου νὰ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία ν' ἀπελευθερώσω τὴν ἀδελφήν μου ἀπὸ τῆς ποικιλῆς ταύτης κατοικίας χωρὶς νὰ δια-

τρικής ταυτίης και οικείας, χωρὶς να σιστέξω τὸν κίνδυνον τοῦ νάννακαλυφθό διέσως καὶ νὰ καταδιωχθῶ. Ἐνθυμοῦμαι τὴν πεποίθησιν, τὴν εὐκρινῶς ἐντυπωθεῖσαν εἰς τὸν νοῦν μου, ὅτι οἱ λόγοι, οἱ ἀνταλλαγέντες μεταξὺ τῶν δύο ἔκεινων ἀνδρῶν, θὰ μᾶς ἔχρονιμευον ὅχι μόνον πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀναχωρήσεως μας ἐκ τοῦ πύργου, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς προστατεύσωσι κατόπιν καὶ νὰ μᾶς ὅπλισωσιν ἐν ἁνάγκη κατ' αὐτῶν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ

τάχαθην αἰρόντης ἐνδόμυυχον παρόρμησιν νὰ γραψω ἀμέσως τοὺς λόγους ἔκείνους ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀκριβῶς ὅπως ἐργέθησαν, ἐνόσῳ εἰχεν ἀκόμη καιρὸν καὶ ή μνήμη μου πιστῶς τὰς διετήρει. Πάντα ταῦτα ἐνθύμουμαι καλλιστα. Εἰς τὴν κεφαλήν μου δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμη σύγχυσις, ἀταξία. Ενθυμούμαι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ τὴν γραφίδα μου, μὲ τὸ μελανοδοχεῖόν μου, μὲ τὸν χάρτην πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκάθησα παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον διὰ νὰ δροσίσω ὄλιγον τὴν φλέγουσαν κεφαλήν μου, τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν μου, τὴν σελίδα ἣν ἐκάλυπτον διὰ τῆς γραφῆς μου μετὰ ταχύτητος ὀλονέν αὐξόνυσε. αἰσθανούμενη κατὰ πάσχω

την θερμότητα, και ἔμαυτὴν ἀδυνατοῦσαν πλέον νὰ κοι-
μηθῶ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον φοβερὸν διάλειμ-
μα, ὅπερ ἔμελλε νὰ παρέλθῃ μέχρις ὅτου
ἥθελον ἀφυπνισθῇ οἱ ἐν τῷ πύργῳ ἐνοι-
κοῦντες. Πῶς τὰ ἐνθυμοῦμαι πάντα ταῦ-
τα ἐπακριβῶς, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτε ἔγρα-
φον ὑπὸ τὴν λάζιψιν ἐνὸς κηρίου, μέχρι τῆς
παρούσης σελίδος, ἣν ἔγραψα ύπὸ τὸ φῶς
τοῦ ἀνακτέλλοντος ἥλιου! . .

Διατί εὑρίσκουμει ἀκόμη καθημένη ἔδω;
διατί ἐπιμένω νὰ κουράζω τοὺς φλογισμέ-
νους ὄφθαλμούς μου καὶ τὴν πυρέσσουσαν
κεφαλήν μου ἐξακολουθοῦσα νὰ γράφω;
διατί δὲν πηγαίνω νὰ κατακλιθῶ καὶ ν' ἀ-
ναπαυθῶ ὥπως πράγματα διὰ τοῦ ὑπονοῦ τὸν
καταβιβρῶσκοντά με πυρετόν;

Δέν τολμῶ. Αἱσθημά τι φόβου ἐπικρατοῦν ὅλων τῶν λοιπῶν αἰσθημάτων μὲν ἐκρύευσεν. Φοβοῦμαι τοὺς παλμούς μου, τοὺς ἀστρίστους καὶ ὑποκώφους πόνους, οὓς αἰσθάνομαι κυκλοφοροῦντας εἰς τὸ σῶμά μου. Ἐὰν ὑπάγω τῷρα νὰ κατακλιθῶ, τίς οἶδε ἂν θὰ ἔχω τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἔξεγεθῶ πλέον;

“Ωρα ἐνάτη. Ἡ ἐνάτη ἀρά γε σημαίνει
ἢ ἡ ὄγδοη;” Ἡ ἐνάτη βεβαίως. Καὶ δύως
δού ἐγώ ἀκόμη εὑρίσκομένη ἐνταῦθα, φρί-
τιῶσαι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μὲ δὲ λην
τὴν πέριξ μου χλιαρὰν θεοῖνὴν θερμοκρα-
σίαν. Μήπως ἔκοιμωμην;; Τῇ ἀληθείᾳ
δὲν εἰξενύω πλέον τί κάμω. “Ω Θεέ μου..
η πρόκειται ν' ἀσθενήσω;

Ν' ἀσθενήσω εἰς παρομοίαν στιγμήν!...
"Ω! ή κεφαλή μου! Φοβούμαι πολὺ διὰ
τὴν κεφαλήν μου... Δύναμαι νὰ γράψω ἀ-
κόμη, ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου διακρίνει σύμ-
βρῶς καὶ συγκεχυμένως τὰς γραμμάς. 'Ἐν
τούτοις διακρίνω τὴν λέξιν Λαύρα: δύνα-
μαι νὰ γράψω τὴν λέξιν Λαύρα καὶ νὰ
εννοήσω τὶς γράφω... 'Οκτώ εἶνε η ἐννέα;...
Γι' ὥστα ἔκπιπτεν :

ΣΗΜΕΙΩΣΙ

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ παράγραφος τοῦ Ἡμερολογίου δὲν εἶναι πλέον εὐαγάγγωστος¹. Αἱ ἐπόμεναι δύο ἡ τρεῖς γραμματικαὶ ἀποτελοῦνται ἐκ λέξεων κεκολοθωμένων ἀναρεμιγμένων μετὰ κηλίδων μελάνης καὶ σημειών διαφόρων τῆς γραφήδος, ἔνευ τινὸς τάξεως. Τὰ τελευταῖα ἐπὶ τοῦ γάρτου χαραχθέντα σημεῖα ἔχουσιν ἀόριστόν τινα διαισθήτητα μὲ τὰ δύο πρῶτα γράμματα τοῦ ὄντος τῆς κυρίας Κλαύδη, δηλαδὴ μὲ τὸ Λ καὶ τὸ Α.

Εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα τοῦ Ἡμερολογίου φαίνεται ἔτέρα παράγραφος γεγραμμένη ὑπὸ χειρὸς ἀνδρικῆς, διὰ χονδρῶν χαρακτήρων κεχαραγμένων, μετ' εὐεργειαὶ καὶ ἀκρας κανονικότητος. Φέρει χρονολογίαν 21 Ἰουνίου, οὗδον δὲ τὸ περιεχόμενον σύτης.

» Χατερδύγραφον ἐνὸς εἰλικρινοῦς φίλου.
» Ή ἀσθένεια τῆς ἀγαπητῆς ήμῶν δε-
σποινίδος Χάλκου μοι ἐγένετο ἀφορμὴ
διανοητικῆς εὐχαριστήσεως, ἵν ποσῖς δὲ
ἀνέμενον.

»Ἐννοῶ τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἡσθάνθη
ἀναγινώσκων τὸ λίαν ἐνδιαφέρον Ἡμερο-
λόγιον τοῦτο, οὗτινος μόλις τώρα ἀπεπε-
ρατωσα τὴν ἀναγγωσιν.

«Περιέχει πλείονας τῶν ἑκατὸν σεληνών. Θέτων τὴν χειραν ἐπὶ τῆς καρδίας μου ὅμοιογῶ ὅτι ἑκάστης αὐτῶν ἡ ἀναγνώσις μὲν κατηυχαρίστησε καὶ μὲν ἐνέπλησε χαρᾶς·

»Δι' ἀνθρωπον πεπροκισμένον ὑπὸ αἰ-
σθημάτων, οἷα τὰ ἴδικά μοι, εἴνε μεγίστη
εὐχαρίστησις τὸ νὰ δύναται νὰ ἐκφέρῃ
τοιαύτην μαρτυρίαν.

- » Γυνὴ ἀξιοθαύμαστος !
- » Υπαινίσσομαι τὴνδεσποινίαδΧάλκουμ6.
- » Τεραστίᾳ προσπάθεια !
- » Έννοῶ τὸ Ἡμερολόγιον.

• Ναι, αἱ σελιδεἱς αὐται εἰνε ἔξαίσιοι! ή εὐθυκρισία ἡν μαρτυροῦσι, τὸ σπάνιον θάρρος, ἡ ὄντως ἔκτακτος ἴσχὺς τῆς μνήμης, ἡ ὀξύδερχης καὶ λεπτοτάτη παρατήρησις τῶν χαρακτήρων, ἡ χάρις καὶ ἡ καλλιέπεια τοῦ ὑφους, αἱ χαρίεσσαι ἐκδηλώσεις τῆς γυναικείας εὐαίσθησίας, ταῦτα πάντα ἔκαμον νὰ γεννηθῇ ἐν ἐμοὶ πρὸς τὸ εὔγενὲς καὶ μεγαλόφρον αὐτὸ πλάσμα, πρὸς τὴν ἔξαίσιον αὐτὴν Μαριάνναν, ἅρητον αἰσθημα αύξοντος θαυμασμοῦ. 'Η περιγραφὴ τοῦ χαρακτήρός μου φαίνεται ἔργον χειρὸς δεξιοῦ καλλιτέχνου. 'Ανομολογῷ ἐκ καρδίας τὴν ἐπιτύχιαν τῆς ζωγραφίας.

• Βλέπων ἐμαυτὸν ζωγραφούμενον διὰ τόσων ἰσχυρῶν, τόσων πλουσίων καὶ τόσων ἀφθόνων χρωμάτων, κατανοῶ τὴν ζωηρότητα τῆς ἐντυπώσεως ἢν παρήγαγον. Σφόδρα λυποῦμαι καὶ πάλιν διὰ τὴν σκληρὰν ἀνάγκην, ἡτις καθιστᾷ τὰ συμφέροντά μας ἀντίθετα καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ παλαισωμεν κατ' ἀλλήλων. 'Εὰν αἱ περιστάσεις ἥσαν εὐτυχέστεραι, πῶς θὰ ἐπόθουν νὰ φανῶ ἔξιος τῆς δεσποινίδος Χαλκομβ! πόσον ἡ δεσποινίς Χόλκομβ θὰ ἦτο ἀξία ἐμοῦ! Τὰ κυριεύοντα τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα μοι ἐγγυῶνται ὅτι αἱ γραμματαὶ αὐται ἀς ἔχαραξ ἐκροάζουσι μεγάλην ἀλήθειαν.

»Τὰ αἰσθήματα, ἔτινα προκανέφερα, μὲ
ἀνυψοῦσιν ὑπεράνω πάσης ἀτομικῆς σκέ-
ψεως καὶ ἐκπιμήσεως. 'Ἐν πάσῃ εἰδικρινείᾳ
καὶ ἀπροσωπολήψιᾳ ἀναγνωρίζω ὡς εὐ-
φυέστατον τὸ στρατήγημα, δι' τοῦ ή γυνὴ
αὐτῇ, η ἀπεράρμιλλος, ἡδυνήθη ν' ἀκούσῃ
τὴν μετὰ τοῦ σιρ Πέρσιβαλ συνδιάλεξίν
μου. 'Ἐπίσης δὲ μαρτυρῶ περὶ τῆς θαυμα-
στῆς ἀκρίβειας μεθ' ἣς ἀπέδωκε τὴν συν-
διάλεξιν ταύτην δόλοκληρον ἀπ' ἀρχῆς μέ-
χρι τέλους.

»Τὰ αὐτὰ ἐπίσης αἰσθήματα μὲ παρεκκίνησκεν νὰ προσφέρω εἰς τὸν θεραπεύοντα αὐτὴν ιατρὸν ὃντα δυστυχῶς κλεπως ἀμβλύνουν τὴν συνδρομὴν τῶν εὑρειῶν γνώσεών μου ἐπὶ τῆς χημείξ καὶ τῆς πειρασῆς κατέγω ως πόδις τὰ μέσα φτινα ἢ ια-

τρική και ο μαγνητισμός διαθέτει ύπερ-
της άνθρωπότητος. Μέχρι τούδε όμως αύ-
τός ήρνηθη να χρησιμοποιήσῃ τὴν προσφο-
ράν μου. Ο άθλιος!

• Τελούς αυτά ταῦτα τα αἰσθηματα μοι
ὑπαγορεύουσι τὰς ὄλιγας γραμμάς, ἀς
χαράσσω ἐνταῦθα. Κλείω τὸ βιβλίον. Φυ-
σικὸν ὅρμεψυτον τῆς ἀκαταγικήτου ἐν
ἐμοὶ ἀδροφοροσύνης μὲ παρακινεῖ νὰ τὸ ἀ-
ποθέσω—διὰ χειρὸς τῆς συζύγου μου—ἐπὶ^τ
τῆς αὐτῆς θέσεως ἐν τῇ τραπέζῃ, διπον κα-
τέλιπεν αὐτὸ ἡ ιδιοκτῆτίς του. Τὰ γεγο-
νότα μὲ παρασύρουσιν. Αἱ περιστάσεις μὲ
ἔξιθοῦσιν εἰς σοβαρωτέρας περιπλοκάς.

Εύρεται ἀπόψεις ἐπιτυχίας ἔξελισσονται
ἐνώπιον μου καὶ ἐπιτελῶ τὰς ἀποφάσεις
τοῦ πεπρωμένου μου μετ' ἀταραχίας ἐκφ-
είζοντος καὶ ἐνε. τὸν ἔδιον. "Άλλο τι δὲν

μοὶ ἀπομένει σίμην ἡ μαρτυρία τοῦ θαυμα-
σμοῦ μου, ἣν καταθέτω ὅμοι μετὰ τὰς
συμπαθείας μου εἰς τοὺς πόδας τῆς δε-
σποινίδος Χάλκου.

» Ἐκ καρδίας ἀναπέμπω μυρίας εὐχῆς
ὑπέρ τῆς πλήρους αὐτῆς ἀναρρώσεως.

» Συμμεριζομένοι την λύπην ήν προύξενη-
σεν εις αὐτὴν ἡ ἀναπόφευκτος καταστρο-
φὴ ὅλων τῶν σχεδίων, ἀτινα κατέστρωσε
πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀδελφῆς της. Τὴν ικε-
τεύω ταυτοχρόνως νὰ πιστεύῃ ὅτι αἱ
πληροφορίαι ἀς ἡρύσθην ἐκ τοῦ Ἡμερο-
λογίου τῆς δὲν θὰ μοὶ χρησιμεύσωσι πο-
σῶς εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν σχεδίων
της. Ἰσχυσάν μόνον νὰ μὲ πείσωσι νὰ ἐμ-
μείνω εἰς σύστημα ἐνεργειας, ὅπερ καὶ
πρότερον εἶχα ἀποφασίσει. Εἰς τὰς σελί-
δας τοῦ ῥηθέντος βιβλίου ὄφειλω μόνον
τὴν ἔξεγερσιν τῶν λεπτοτάτων δυνάμεων
τοῦ εὐαίσθητου ὄργανισμοῦ μου· τοῦτο μό-
νον ὄφειλω εἰς αὐτὰς καὶ οὐδὲν πλέον.
» Δι' ἀτομον πεπροκισμένον ὑφ' ὅλως
παρομοίας εὐαίσθησίας ἡ διαβεβίωσις αὐ-
τη ἔζηγετ καὶ δικαιολογεῖ τὰ πάντα. «Η
δεσποινίς Χάλκουβ εἶνε πεπροκισμένη ὑπὸ¹
παρομοίας εὐαίσθησίας.

»Μέ τὴν ἐγκάρδιον ταύτην πεποιθησιν,
χαράσσω ἐνταῦθα τὴν ὑπογραφήν μου.
Φανός

Τήν συνέχειαν της διηγήσεως ἀναλαμβάνει ὁ κύριος Φριδερίκος Φαιρόλη.

Ε, Λιμνεοτάς - Χίους.

Ἐπικράτειον Αἰγαίου.
‘Η μεγάλη δυστυχία τῆς ζωῆς μου
είνε ότι ούδεις θέλει νὰ μ’ ἀφήσῃ ζῆσυχον.
Διατί, ἐρωτῶ ἔκκαστον, διατί λοιπὸν μὲ
ταράπτετε; Ούδεις ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώ-
τησιν ταύτην καὶ ούδεις μὲ ἀφίνει ζῆσυχον.
Συγγενεῖς, φίλοι, ξένοι, δόλοι φρίνονται
συνεννοημένοι διὰ νὰ μὲ στενοχωρῶσι. Καὶ
ἐν τούτοις τί ἔκαμψ; Ἐρωτῶ ἐμάυτον,
ἐρωτῶ τὸν Λουδοβίκον, τὸν ὑπηρέτην μου,
πεντηκοντάκις τούλαχιστον τῆς ήμέρας.
Ἄς ἰδωμεν τι ἔκαμψ; ἄς ἰδωμεν. Οὔτε
αὐτός, οὔτε ἐγώ δὲν δύναμεθα νὰ εἰπω-
μένη τι Πραγδοξότατον!

του ὥς ἐγώ ; "Οταν προσέβλλω τὴν τόσον λογικὴν τεχνήν ἔνστασίν, μοὶ λέγουσιν ὅτι σπουδαιότατά τινα συμβόλτα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀνεψιάν μου, ἐπῆλθον διὰ πρόσωπικῆς μου συμμετοχῆς καὶ ὅτι δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἴμαι εἰς καλλιτέον θέσιν παντὸς ἀλλου νὰ τὰ διηγηθῶ ἀκριβῶς. Μὲ ἀπειλοῦσιν, ἐὰν ἡρούμην νὰ πράξω ὅ, τι μοὶ ἐπιθέλλουν, διὰ τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας οὔτε νάναλογισθῶ δύναμαι, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ἐμαυτὸν καταθεβλημένον. Τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι ἀνωφελές νὰ μὲ ἀπειλῶσι τοιουτορόπως. "Οπως εἴμαι τώρα ἀφωπλισμένος, ἔνεκα τῆς σωματικῆς ἀδυνατίας μου καὶ τῶν οἰκογενειακῶν μου ταραχῶν, οὐδεμίαν δύναμαι νάντιτάξω ἀντίστασιν. Ἐὰν ἐπιμένητε ἐπὶ ποσοῦτον ἀνίστοις ὅροις, ὄφείλω ἀμέσως νὰ ὑποχωρήσω. Θὰ προσπαθήσω λοιπόν, νὰ ἐνθυμηθῶ ὅ, τι δύναμαι καὶ νὰ ἐκθέσω τὰς ἀναμνήσεις μου—διαμαρτυρόμενος πάντοτε. — "Οσα δὲν δύναμαι μήτε νὰ ἐνθυμηθῶ,

μήτε νὰ γράψω, θὰ τὰ ἐνθυμηθῇ καὶ θὰ τὰ γράψῃ ἀντ' ἐμοῦ ὁ Λουδοβίκος. Ἐκεῖνος εἶναι βλαχός, ἐγώ δὲ πατσχώ, ὥστε πιθανώτατα θὰ ὑποέσωμεν εἰς διαφόρους ἀνόησιας. Πόσον εἶναι ταπεινωτικὸν τοῦτο!

Μοι ἐπίβαλλουσι νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς χρονολογίας. Δίκαιε Θεέ. Πρώτην φοράν ἐπιτῆς ζωῆς μου ὑποβάλλομαι εἰς τοιούτον κόπον. Πώς περιέπεσα εἰς τοῦτο ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ:

Απηγόθυνα πολλάς ἐρωτήσεις εἰς τὸν
Λουδοβίκον, ἐνοχας δὲ ὅτι δὲν εἶνε τοσοῦ-
τον βλαχός, ὅσον τὸν ἐνόμιζον μέχρι τοῦδε.
Ἐνθυμεῖται τὴν χρονολογίαν συμβάντος
τινὸς μὴ σφαλλών εἰναι μίαν ή δύο ἑβδο-
μαδας τὸ ποιόν ἐνθυμοῦμαι δὲ καὶ ἐγώ τὸ
ὄνομα τοῦ προσώπου. Λοιπὸν η̄ χρονολο-
γία εἶνε περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου ή ἀρ-
χὰς Ἰουλίου· ὅσον δὲ διὰ τὸ ὄνομα ὅπερ
κατ' ἐμὲ εἶνε ἀξιοσημειώτως χυδαῖον —
ώνομαζετο Φάννη.

Περὶ τὰ τέλη λοιπὸν τοῦ Ἰουνίου ἡ ἀρχᾶς Ἰουλίου ἦμην, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἐξηπλωμένος ἐν μέσῳ διαιρόφων ἀντικειμένων τεχνικῶν, ἀτινα συνήθοισα πέριξ μου διὰ ν' ἀναπτύξω, εἰ δυνατόν, τὴν καλαισθησίαν ὃν βαρβάροις γειτόνων μου. Εἶχον θέσει ὑπὸ τὴν ὄψιν μου τὰς φυτονομίας τῶν εἰδόνων μου, καὶ τῶν

χαλκογραφιῶν μου, τὰς ὅποιας προτίθεμαι κατ' αὐτὰς νὰ προσφέρω εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Κάρλισλ — τί ἀποτρόπαιον μέρος! — χάριν βελτιώσεως τῆς καλαισθησίας τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, οἵτινες ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου εἶνε Γότθοι καὶ Βάνδαλοι. Ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐλευθέριός τις κύριος σκοπῶν νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς συμπατρίώτας του πραγματικόν τι ἔθνικὸν δῶρον θὰ ὑπεβάλλετο ἀσπλάγχνως εἰς μυρίκες ἐνοχλήσεις διὰ τὰς ιδιωτικὰς αὐτοῦ στενοχωρίας καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις του. Ἀλλὰ τοῦτο καθότι

τον ἀφορᾶς εἰς ἐμὲ είνει ἐντελῆς πλάνη.

"Ημην λοιπὸν ἐξηγητικόν τον μέσω τῶν καλλιτεχνικῶν μου θησαυρῶν, μὴ ἐπιθυμῶν ἔλλο τι ἢ νὰ διέλθω ἡ σύγχως μίαν πρωτείαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ησυχία αὔτη μοι

ήτο ἀναγκαῖο, ἔπειτε φυσικῶς νὰ περιμένω τὸν Λουδοβίκον, ὅστις, πράγματι, εἰσέβαλεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου.⁷ Ήτο ὅλως φυσικὸν νὰ τὸν ἐρωτήσω ὑπὸ τίνος σατανικῆς ἴδιοτροπίας ὡθούμενος ἔλαβε τὸ θέρος νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ κρούσω τὸν κώδωνα. Σπανίως μοὶ συμβίνει νὰ ὑδρίσω, εἶναι τόσον χυδαία ἡ ἔξις αὕτη, ἀλλ' ὅταν ὁ Λουδοβίκος μοὶ ἀπήντησε διὰ μορφασμοῦ, νομίζω ὅτι ἡδυνάμων ἀπλούστατα νὰ τὸν στείλω εἰς τὸν διαβόλον διὰ τὴν αὐθεδείαν του. Τοῦτο δὲ καὶ ἔκαρχ.

Ἡ τραχεῖα αὕτη συμπεριφορά, παρετήρησα ὅτι ἐπαναφέρει πάντοτε εἰς ἔκατον, ἔκεινονς ὀλίτινες ἵστανται ἐπὶ τῶν κάτω βαθμίδων τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Ἐφερεν ἐπομένως καὶ τὸν Λουδοβίκον εἰς συναίσθησιν τοῦ ἔκατον του, καὶ μετά τινας μορφασμοὺς ἔσχε τὴν εὐγένειαν νὰ μοὶ ἀναγγείῃ ὅτι νεᾶνις τὶς ἵστατο εἰς τὴν θύραν νὰ μὲ ἕδη, προσθέτων μὲ τὴν ἀπεχθῆ ἔκεινην φυλαρίαν, ἥτις ἴδιαζει εἰς τὸν ὑπηρέτας μας, ὅτι ἡ νεᾶνις αὕτη ἐκαλεῖτο Φαννή.

— Ποιά Φαννή;

— Η θαλαμηπόλιος, κύριε, τῆς κυρίας Κλαύδ.

— Καὶ τί ὑποθέσεις ἔχει μὲν ἡ θαλαμηπόλιος τῆς κυρίας Κλαύδ;

— Μίαν ἐπιστολὴν κύριε...

— Λάθε την.

— Δὲν θέλει, κύριε, νὰ τὴν δώσῃ εἰς χειρας ἄλλου παρὰ εἰς τὰς ἴδιας σας.

— Καὶ ἐκ μέρους τίνος εἶναι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

— Ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, κύριε..

“Αμα ἥκουσα τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἐνέδωκα. Συνείθισα νὰ ὑποχωρῶ πάντοτε εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Ἡ πεῖρα μοὶ ἀπέδειξεν, ὅτι τοιουτορόπως ἀποφεύγω θορύβους. Ψπεχώρησκ λοιπὸν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ. Ἀγαπητὴ Μαριάννα !

— Ας εἰσέλθῃ ἡ θαλαμηπόλιος τῆς κυρίας Κλαύδ, Λουδοβίκε... ἀλλά, μίαν στιγμήν, τὰ ὑποδήματά της τρίζουν;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη μοὶ ἐπεβάλλετο, διότι τὰ ὑποδήματα, τὰ ὄποια τρίζουν, μὲ ταράττουν ὅλην ἐπειτα τὴν ἡμέραν. Ἀπεφάσισα μὲν νὰ δεχθῶ τὴν νεάνιδα, ὅχι ὅμως καὶ νὰ τραχθῶ διὰ τοῦ τριγμοῦ τῶν ὑποδημάτων τῆς καθε πράγματος ἔχει τὰ ὅριά του, ἐπομένως καὶ ἡ ὑπομονὴ μου.

Ο Λουδοβίκος μὲν ἔθεσειώσει θετικῶτατα ὅτι ἡδυνάμων νὰ εἴμαι ἥσυχος περὶ τῶν ἐν λόγῳ ὑποδημάτων. Ἐκαρια νεῦμά τι διὰ τῆς χειρός. Ήνεᾶνις εἰσῆλθεν. Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἴπω, ὅτι προδίδει τὴν ἐσωτερικήν της στενοχωρίαν, κλείουσα τὸ στόμα καὶ ἀναπνέουσα ἰσχυρῶς διὰ τῆς ρινός; Διὰ τοὺς σπουδάσαντας τὴν γυναικείαν φύσιν, ἐν ταῖς κατωτέραις ταξέσι τῆς κοινωνίας, ἡ παρατήρησις αὕτη εἶναι βεβαίως περιττή.

Θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ποδώσω δικαιοσύνην εἰς τὴν κόρην ταύτην. Τὰ ὑποδήματά της δὲν ἔτριζαν. Ἀλλά διατί ὅλαι αἱ νεάνιδες τῆς αὐτῆς ταξέως νὰ ἴδρωνται κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἡττον εἰς τὰς χειρας;

καὶ διατί τὰ πρόσωπά των φέρουσι πλαστικὴν ἀτέλειαν εἰς τὴν γωνίαν ἀκριβῶς τῶν βλεφάρων; Δὲν εἴμαι πολὺ δυνατὸς διὰ νὰ σκεψθῶ ἐμβριθῶς περὶ οἰουδήποτε ἀντικειμένου. Ἀλλὰ ποιοῦμαι ἔκκλησιν εἰς τοὺς ἔξι ἐπαγγέλματος ἀρμοδίους. Διατί δὲν ὑπάρχει διαφορά τις εἰς τὸ εἶδος τῶν *reariδων*.

— “Εχετε διὲ ἐμὲ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ; Θέστε τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴ ἀνατρέψητε τίποτε. Πῶς ἔχει ἡ δεσποινίδη Χάλκομβ;

— Πολὺ καλά. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε.

— Καὶ ἡ κυρία Κλαύδ;

Οὐδεμία ἀπάντησις μοὶ ἔδοθη. Τὸ πρώσωπον τῆς νεάνιδος ἔμεινε πλέον ἡ ἀλλοτε ἐκστατικὸν καὶ, ὁ Θεός νὰ μὲ συγχωρήσῃ, νομίζω ὅτι ἡρχίσε νὰ κλαίνῃ. Εἰδα τούλαχιστον ὑγρόν τη πέριξ τῶν ὄφθαλμῶν τῆς. Ἡσαν δάκρυα ἡ ἴδωσ; ‘Ο Λουδοβίκος — τὸν δόποιον συνεθεούσειον ἥδη — κλίνει νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡσαν δάκρυα. Εἶναι καὶ οὗτος ἐκ τῆς αὐτῆς ταξέως μὲ ἐκείνην καὶ ἐπομένως γνωρίζει καλλιτερόν ἐμοῦ. “Ἄς συμφωνήσωμεν ὅτι ἡσαν δάκρυα. Τότε μόνον δὲν ἀποστρέφομαι τὰ δάκρυα, δέκαν ἡ φιλόκαλος τῆς τέχνης μέθοδος κατορθοῖ νάφαριο ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν τρὸς τὴν φύσιν ὄμοιότητα. “Αλλώς ἔχω νὰ διατύπωσω κατ' αὐτῶν ῥητὰς κατηγορίας. Υπὸ ἐπιστημονικὴν ἐποψίων ἀποτελούσιν ἀπλῶς καὶ καθηρώς ἔκεινο, ὅπερ καλούσιν ἔκκρισιν. ‘Αλλά, ἐὰν δύναμαι νὰ ἐνγοήσω ὅτι ἔκκρισίς τις εἶναι καλὴν ἡ κακὴν εἰς τὴν ὑγέιαν, μοὶ εἶναι ἀδύνατον δύμας νὰ μαντεύσω τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ δύναται νὰ ἔχῃ αὐτη ἐν τῇ τάξει τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν. Αἱ προλήψεις μοὺ αὐταὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἵσως προσήλθον ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἴδιαι καὶ μου ἐκκρίσις γίνονται κακῶς. ‘Αλλά τοῦτο ὄλιγον ἐνδιαφέρει. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην προσηνέχθην ἐν πάσῃ λεπτότητι καὶ εὐαίσθησίᾳ. “Ἐκλεισα τοὺς ὄφθαλμούς καὶ εἶπον εἰς τὸν Λουδοβίκον.

— Προσπάθησε νὰ γνωρίσῃς ἀκριβῶς τι θέλει νὰ εἴπῃ.

‘Ο Λουδοβίκος προσεπάθησε νὰ ἐνοήσῃ καὶ ἡ νεᾶνις προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ. Δὲν κατέρθωσαν δύμας ἡ νὰ περιπλεγθῶσιν εἰς βαθμόν, ὥστε ἡ εὐγνωμοσύνη μὲ ὑποχρεοῦ νὰ τὸ δύμοιογήσω — νὰ μου προξενήσωσιν ἀληθῆ διασκέδασιν. Θὰ τοὺς ἀποπέμψω, ἐσκέφθην, δέταν θὰ αἰσθανθῶ ἐμαυτὸν διατεθειμένου πρὸς λύπην.

‘Ανεκοίνωσα εἰς τὸν Λουδοβίκον τὴν καλὴν ταύτην ἰδέαν. Πράγμα παράδοξον! ἐφάνη πως ταραχθεὶς ἐκ τούτου. ‘Ο δυστυχής! Βεβαίοτατα δὲν πειρένει τις νὰ ἐπαναλάβω ἔστω καὶ εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλώσσαν τοῦ Ἐλεύθερου ὑου τὴν ἐξηγήσουν, ἢν ἔδιδε περὶ τῶν δικρύων τῆς ἡ θαλαμηπόλιος τῆς ἀνεψιᾶς μου. Τοῦτο θὰ ἡττο προδήλως ἀδύνατον. ‘Ισως δύμας θὰ κατορθώσω νὰ ἐκθέσω τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου. Τοῦτο δὲν ἀρεῖ ἄρα γε; Πρὸς Θεοῦ ἃς ἀπαντήσωσι καταφατικῶς ἐπὶ τούτου!

‘Η κύρη αὐτη, ἡρχίσε, νομίζω, νὰ μοὶ λέ-

γη ὁ Λουδοβίκος, ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου της εἶχεν ἀποχωρήσει τῆς παρὰ τῇ κυρίᾳ ὑπηρεσίας της. — Παρατηρήσατε ἐν παρόδῳ τὴν παραδίδονταν ἀνακοιλούσθιαν τῆς νεάνιδος. Εἰς τις εἶναι ἔγω, ἐὰν αὐτὴ ἔχασε τὴν θέσιν της; — Μετὰ τὴν ἀπομπήν της μετέβη νὰ κοιμηθῇ εἰς ξενῶνα τινα —

‘Ἐγὼ δὲν εἴμαι ξενοδόχος, ὥστε πρὸς τί μοι ἀνέφερε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην; — Μεταξὺ τῆς θεοῦ 7 ὕδρας ἡ δεσποινίδη Χάλκομβ μετέβη νὰ τὴν ἀποχωρίσῃ εἰς τὴν θέσην της παραπομπῆς της μετέβη καὶ τὴν ἐπιστολὴν διέπαρτην τοῦ Λονδίνου. Ἐγὼ δὲν εἴμαι εὐπατρίδης τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν διαβόλον λοιπὸν καὶ ὁ εὐπατρίδης οὗτος! — Μετὰ πολλῆς προσοχῆς εἶχε θέσει τὰς ἐπιστολὰς ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου της — ἀλλὰ τί μ' ἐνδιαφέρει ὁ στηθοδέσμος της; ‘Αμα ἀναγκωρησάσης τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, περιέπεσεν εἰς τοσαύτην λύπην, ὥστε μήτε νὰ φάγῃ μήτε νὰ πίῃ τὴν ἡδυνήθη, πρὶν ἔληθῃ ἡ ὕδρα νὰ κατακλιθῇ καὶ τότε, δηλαδὴ κατὰ τὴν 9 ὕδραν, μόλις ἐσκέφθη ὅτι έναν κύπελλον τείνου θὰ τὴν ηγήσει. — Κατὰ τὶς εὐθύνομαι ἔγω διὰ τὰς χυδαίας ταύτας διακυμάνσεις — ὀλίτινες, ἀρχόμεναι διὰ μεγάλης ἀπελπισίας καταλήγουσιν εἰς ἐνύπελλον τείνουν; Εἰχε θέσει ἐπὶ τοῦ πυρὸς τὴν τειδόδοχην — ἀναφέρω αὐτολεξεῖ, τὴν διήγησιν τοῦ Λουδοβίκου, δέστις ἀξιοτέλειος ὅτι γνωρίζει τὶς σημαίνεις ἡ λέξις αὐτη, ἔτοιμης νὰ τὴν ἐρμηνεύσῃ, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν ἀπυκρούω τὸ σχόλιον τούτο. — Εἰχε λοιπὸν θέσει ἐπίπονο πυρὸς τὴν τειδόδοχην, διόταν ηγούσεν ἡ θύρα καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη, ἔμεινε διακεκομένη — καὶ ἀλλη μία λέξις της, ὅλως ἀκατάληπτος τόσον εἰς τὸν Λουδοβίκον, δέστιν καὶ εἰς ἐμὲ — διὰ τῆς ἐμφανίσεως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενῶνας τῆς κυρίας κομητοστης. ‘Η αὐτοχής αὐτη ἀγαπητὴ ἀδελφή μου εἶναι γυνὴ ὄχληροτάτη ὑπανδρευθεῖσα ἀλλοτε ἔναν καποιον ένον. ‘Ἐν συντομῷ, ἡ θύρα ἀνοίγεται, ἡ κυρία κόρης κόρης σαμένος ν' ἀναφέρεται εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ δὲ νεᾶνις μένει παρακαλισμένη. Περιπτώσεις τὰ μάλιστα ἀξιοσημείωται!

Ποιὸν προσβῶ περαπιτέρω εἴμαι ἀναγκασμένος ν' ἀναπαυθῶ ὄλιγον. ‘Αφοῦ μείνω ἐπὶ τίνα λεπτὰς ἐξηπλωμένος ἔχων κλειστὸν τοὺς ὄφθαλμούς καὶ ἀφοῦ ὁ Λουδοβίκος ἐπιτριψῃ διὲ ὅδατος Κολωνίας τοὺς ἀλγούντας κροτάφους μου, διπώς δυνηθῶ νὰ ἐξακοιλούσθω.

‘Η κυρία κόρης σαμένος... ‘Οχι! Δύναμαι πολὺ καλά νὰ ἐξακοιλούσθω, ἀλλ' ὅχι καθήμενος. Θὰ ἐξαπλωθῶ πάλιν καὶ θὰ παγιορεύω. ‘Ο Λουδοβίκος ἔχει φρικώδη προφοράν, ἀλλὰ γνωρίζει τὴν γλώσσαν καὶ τὴν γράφει διπωσοῦν ὄρθως. ‘Η κυρία κόρης σαμένος ἐξηγήσεις τὴν ἀπρόπτωτον εἰς τὸν ξενῶνα ἐμφανίσεις της, λέγουσα τὴν Φαννή ὅτι ἡρχετο κομιζούσα εἰς αὐτὴν παραγγελίας τινὰς λησμονηθείσας, ἐπειδὴ εδιάζετο, ὅπος τὴν κυρίας Χάλκομβ. ‘Η νεᾶνις περιέμενε μετά τίνος ἀνησυχίας, νὰ τῇ ἀνακοινωθῶσιν αἱ παραγγελίας αὐταὶ, ἀλλ' ἡ κόρης σαμένος ἐφεύγειτο ὄλιγην ἔχουσα διαίθεσιν νὰ πραγματευθῇ τὸ θέμα τούτο

— τοῦτο πολὺ ὄμοιαζει πρὸς τοὺς ἀνιαρούς τρόπους τῆς ἀδελφῆς μου — ποὶν ἡ Φανηὴ πίη τὸ τέιόν της. Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ κυρία κόρυνησσα ἔδειξεν ἀγαθότητα καὶ ἐκπληκτικὴν διάκρισιν — ἵδου ἐν παραδείγματι, ὅτι δὲν ὄμοιαζει πρὸς τὴν ἀδελφήν μου.

«Είμαι βεβαία, κόρη μου, είπεν, ότι είναι μεγάλη άναγκη να πίνετε κάτι. Αι παραγγελίαι δύνανται καλλίτερον να περιμένουν ή σεις. Έμπρος. Έχω τούτο σας άναγκαιοι άπολύτως διὰ να κάμετε διαθεσιν, έγώ η ίδια θὰ παρασκευάσω τὸ τέιον. Θὰ πιω μάλιστα καὶ ἐν κύπελλον». Τοιαῦται ήσαν νομίζω, αἱ λέξεις, τὰς ὅποιας ή νεδνίς εἰς κατάστασιν ἀξιοσημειώτου ἔρεθισμοῦ διατελοῦσα ἐπανελάμβανε ὡς δῆθεν ρήθεισης ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς μου. Οπωσδήποτε ή κόμησσα ἐπέμενε νὰ παρασκευάσῃ τὸ τέιον, ἔπειτα δὲ ἔλαβε τὸ κύπελλόν της, ἀνχγκάρουσα συγχρόνως καὶ τὴν νεκνίδαν νὰ πιῇ τὸ ἴδιον τῆς. Ή Φανήσπει τὸ τέιον, ἔπειτα κατὰ τὴν ἴδιαν αὐτῆς διήγησιν αἴωτασε τὴν ἔκτακτον ταύτην εὔκαιρίκιν ἀπολέσασαν ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις της πρώτην ἥδη φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς της. Εἶνε αὐταὶ αἱ λέξεις της, ἀς ἀνχφέρω. Ο Δουδοβίκος νομίζει ότι συναδεύθησαν ὑπὸ νέας ἐκκρίσεως δακρύων, ἀφθονωτέρας τῶν πεύστων. Τὸ ἐπ' ἔμοι, οὐδὲν δύναμαι νὰ εἰπω. Ο κάποιος, εἰς δὲν πειθαλλόμην διὰ ν' ἀκούσω, εἰγεν ἀπορρόφησε· δλας τὰς διαθεσίμους διανοητικάς μου δυνάμεις καὶ φυσικῶς ἐπανέκλεισκ τοὺς ὄφθαλμούς μου.

[Ἐπετακι συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ ΜΥΣΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΖΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[*Ορα προηγούμενον φύλλον*].

I.

**Τένι τρόπῳ ὁ Βουσὸν ἐπεδόθη εἰς
τὴν ἀναζήτησεν τοῦ φύερον του,
πεπεισμένος ὅτι ἡτο πραγμα-
τεικότης.**

Ο Βουσù καὶ ὁ δοὺξ δ'. Ανζεοὺ εἰχον
ἀπέλθει τῶν ἀνακτόρων, ἀμφότεροι σκε-
πτικοῖ· ὁ μὲν δούξ, διότι ἐφοβεῖτο τὰς
συνεπείας τῆς σθεναρᾶς στάσεώς του, εἰς
τὴν ὄποιαν εἰχεν, οὐτως εἰπεῖν, βιασθῆ-
νπὸ τοῦ Βουσù, οὗτος δὲ διότι τὰ γεγο-
νότα τῆς προτεραίκης νυκτὸς ἀπησχόλουν
αὐτὸν ὑπὲ πᾶσῃ ἔτεσον γεγονός.

Μετὰ διαφόρους σκέψεις, ὁ Βουσὸν ἀπεφύγεις νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἑρεύνας, ἵνα βεβαιώθῃ περὶ τῆς πραγματικότητος ὅσων εἶδεν, σύτως εἰπεῖν, ἐν ἐνυπνίῳ. Άλλα, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου, εἴπε καὶ οὗ-
αυτόν, ὅτι ὥφειλε, κατὰ πρῶτον, νὰ περιθλητῇ ἐνδύματα μᾶλλον ἀρμόζοντα εἰς νυκτερινὸν ἴχνηλάτην καὶ ἀκολούθως νὰ ποσευθῇ εἰς τὰ πεδιὰ τὴν Βρατιλληνήν, μέσω-

Συνέπεια, λοιπόν, τῆς ἡκίστα συνετής ἀποφάσεως ταύτης δι' ἀνθρώπουν, ὅστις, ἀφοῦ μικροῦ ἐδέησε νὰ πέσῃ τὴν προτεραίαν θύμην ἀποπείρας δολοφονίας εἰς ὁρισμένον μέρος, μεταβάνει τὴν ἐπιοῦσαν καὶ κατὰ τὴν ιδίαν ὥραν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὁ Βουγὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του,

προσέδεσεν ἵσχυράς τὸν ἐπὶ τῆς πληγῆς του ἐπίδεσμον, ὑπεδύθη μακρὰ καὶ μέχρι τοῦ μέρου τῶν μηρῶν ἀνερχόμενα ὑποδήματα, ἔλασε τὸ στερεώτερον τῶν ξιφῶν του, περιεβλήθη διὰ τοῦ μακρύνου του καὶ ἐπέβη τοῦ φορείου του.

Αρικόμενος δὲ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ
τοῦ Βασιλέως τῆς Σικελίας καὶ διατάξας
τοὺς θεράποντάς του νὰ σταύρωσωσι καὶ
νὰ περιμείνωπιν αὐτόν, ἀπέβη τοῦ φορείου
καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς
Βαστιλῆς, διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ
Ἀγίου Ἀντωνίου.

³ Ήτο περίπου ὡράκινά της ἐσπέροχς·
τὸ ἀνακλητικὸν εἶχε σημαῖνει καὶ αἱ ὁ-
δοὶ τῶν Παρισίων ἤγουσαντο. Χάρις εἰς
τὴν τῆξιν τοῦ πάγου, τὴν δύοικαν ὄλιγος
ἥλιος καὶ πως θερμοτέρα ἀτμόσφαιρα εἴ-
χον ἐπενέγκει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡ-
μέρας; τὰ ἔλη πετυγάτος ὑδάτος καὶ αἱ
λάκκοι τῶν λιμναζόντων ὑδάτων καθίστων
τὴν πλατεῖαν τῆς Βασιλλῆς πεδίον πλή-
ρες λιμνῶν καὶ βόθρων.

Ο Βουτύν ἔζητασε τὰ περίγωρφ· ἀνέζη-
τησε τὸ μέρος, ὅπου ὁ ἵππος του ἔπεσε,
καὶ ἐπίστευεν, ὅτι ἀνεῦρεν αὐτό· ἐπικνέ-
λαβε τὰς αὐτὰς ἐπιθετικὰς καὶ ἀμυντικὰς
κινήσεις, τὰς ὄποιας ἐνεθυμεῖτο, ὅτι εἶχε
ποιήσει· ὑπεχώρησε μέχρι τοῦ τοίχου καὶ
ἔζητασε πᾶσαν θύραν, ὅπως ἀνεύρῃ τὴν
γωνίαν, ἐπι τῆς ὄποιας εἶχε στηριχθῆ καὶ
τὴν θυρίδα, διὰ τῆς ὄποιας εἶχε παρατη-
ρήσει τὸν Κουέλον. "Απασαι ὅμως αἱ θύ-
ραι εἶχον γωνίαν καὶ θυρίδα.

— Διαθέσει πίπε χαμηλοφώνως ὁ Βουσὺ^{μετὰ} πείσματος.

Μόλις εἶχε προφέρει τὴν λέξιν ταύτην,
ό Βουσὺ διέκρινεν ωχρὸν καὶ ὑποτρέμον
φῶς, τὸ ὅποιον ἐπλησίαζεν, ἀντικατοπτρι-
ζόμενον εἰς τοὺς πλήρεις ὑδάτος λάκκους,
ὡς φανός εἰς τὴν θάλασσαν.

Τό φῶς ἐκεῖνο πρὸς γάρ ει πρὸς αὐτὸν
βραχίέως, σταυριῶν ἐνίστε, διειθυνόμενον
ὅτε μὲν δεῖται, ὅτε δ' ἀριστερά, ἀλλοτε
δονούμενον καὶ χορεύον ώς φῶς μετεώρου,
καὶ εἰτα ἀναλαμβάνον τὴν ὁμαλήν πο-
ρείαν του.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἡ πλατεῖα τῆς Βαστίλλης εἴνε πάραδοξός πλατεῖα, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἃς περιμείνωμεν.

Ἴνα δὲ περιμείνῃ ἀνετώτερον, οὐ Βουγὶ περιεστυλίχθη διὰ τοῦ μανδύου του καὶ ἐκρύψῃ εἰς τὴν γωνίκην θύρας. Ἡ νῦν ἡ το λίαν σκοτεινή, ὥστε δὲν ἦδον κατό τις νῦν δια-

κρίνει εἰς ἀπόστασιν πεσσάρων βημάτων.
Ο φανός ἐξηκολουθήσε νὰ προχωρῇ
μετὰ τῶν παραδοξοτέρων ἐλιγμῶν. Ο

Βουσὶ ὅμως δὲν ἦτο δεισιδαχίμων, ἐπομένων ἐπεισθή, ὅτι δὲν ἦτο τι τῶν περιπλανωμένων φύτων, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἐφόβιζον, κατὰ τὸν μεσαίωνα, τοὺς περιηγητάς, ἀλλ' ὅτι ἦτο ἀπλῶς φυνός, κρατούμενος ὑπὸ χειρός, προσκεκολλημένης εἰς σῶμα ἀνθρώπου.

Τῷ ὄντι, μετά τινων δευτερολέπτων προσδοκίαν, ἡ χρίσις αὐτοῦ ἐπηλήθευσεν. Ὁ Βουσύ, εἰς ἀπόστασιν τοιάκοντα περίπου βημάτων, διέκρινε μέλαιναν μαρφήν, ὑψηλὴν καὶ ισγνήν ὡς πάσσαλον, ἥτις, αι-

κρόν καὶ κατ' ὄλιγον, προσέλαβε τὸ σχῆμα
ζῶντος ὅντος, κρατοῦντος φανὸν διὰ τῆς
χριστερᾶς χειρός, ὅτε μὲν προτεινομένης
ἐμπρὸς ή πλαγίως, ὅτε δὲ ἀκινήτου τη-
ρουμένης κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Ὁ
ζῶν οὗτος ἀνθρωπὸς ἐφάνετο, τό γε νῦν
έχον, ὡς ἀνήκων εἰς τὸ ἀξιότιμον σώμα-
τεον τῶν μεθύσων, διότι εἰς μόνην τὴν
μέθην θὰ ἡδύνατο τις ν' ἀποδώσῃ τοὺς πα-
ναδόξους ἐλιγμούς τους καὶ τὸ εἶδος τῆς
οὐλοσοφίκης, μετὰ τῆς ὄποιας ἔβιθιζε τοὺς
πόδας του εἰς τοὺς λάκκους τοῦ ὅδοτος
καὶ τοὺς βόθρους τοῦ βορβόρου.

Μάλιστα ἀπαξίσυνέθη αὐτῷ για ὅλισθηση πί στρώματος μὴ τετηκότος πάγου, ὑπόκωφος δ' ἀπήγησις μετ' ἀκουσίου κινήσατος τοῦ φανοῦ, θατὶς ἐφάνη ώς πεσὼν εκτὰ γῆς, ὑπέδειξε τῷ Βουσού, ὅτι ὁ γυναικειών διαβάτης, μὴ ιστάμενος ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν πεδῶν του, εἴγεν ἀναζητήσει, ἐδραιάστερον κέντρον βαρύτητος.

Ο Βουσù ἔκτοτε είχεν ἀρχισει νὰ αἰ-
θανηται τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ σεβασμοῦ,
ἢ ὅπειον οἱ γενναῖοι ἀνδρες αἰσθένονται
τρόπος τοὺς βραδύναντας μεθύσους, ἡτοι μά-
τετο δὲ νὰ παράσχῃ βοήθειαν εἰς τὸν λά-
τριν τοῦ Βάκχου, ὅτε εἶδε τὸν φρνὸν ἀνε-
γερθέντα μετα ταχύτητος, ἐνδεικνυούστης
ταχὺ τῷ χειριζομένῳ αὐτὸν τόσον κακῶς
τολλῷ μείζονα στερεότητα ἢ σην θὰ ἐπί-
στενε τις, βροιζόμενος εἰς μόνα τὰ φαινό-
τεν.

— Ἐμπρός, ἐψιθύρισεν δὲ Βουσοῦ, μία ἔτι
συνάντησις, ὡς φαίνεται.

Ο φανός προέβη κατά δέκα εἰσέτι βή-
ματα, τότε δ' ὁ Βουσὸς διέκρινεν, ὅτι ὁ
φρατῶν αὐτὸν ἔφερε, παραδόξως, δεδεμέ-
νους τοὺς ὄφθαλμούς του.

— Ἰδού ἔκτακτος ἰδέχ, εἰπενάντι παιζη
τὴν τυφλομυσίαν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπως μὲ τοι-
ῦτον καιρόν κατέπι τοιούτου ἐδάφους.
Μήπως, κατὰ τύχην, ἀρχιζώ νά όνειρεύω-
μεν πάλι;

— Ό Βουσύ περιέμεινεν εἰςέτι καὶ ὁ φέ-
ων τὸν φανὸν προύχώρησεν ἔτερα ἐξ βή-
ματα.

— Ό Θεός νὰ μὲ συγχωρήσῃ, εἴπεν ὁ
Βουσύ, ἀλλά, νομίζω, ὅτι μυνολογεῖ. Δὲν
ἔιναι μέθυσος ἢ παράφρων, ἀλλὰ θὰ είνε-
ι αὐθηματικός τις, ὅστις ἀναζητεῖ τὴν λύ-
σιν προβλήματος.

Αἱ τελευταῖαι αὐται λέξεις ὑπηγορεύ-
θησαν εἰς τὸν παρατηρητὴν ὑπὸ τῶν τε-
λευταίων λέξεων, τὰς ὅποιας προέφερεν ὁ
φέρων τὸν φανὸν καὶ τὰς ὅποιας ὁ Βουσύ-
ῆκουσε.

— Τετρακόσια όγδοηκοντα οκτώ, τετρακόσια όγδοηκοντα έννεκ, τετρακόσια έννενηκοντα, ἐψιθύρισεν ὁ θυνθωπος μὲ τὸν φανόν· θὰ εἴνε ἐδῶ πλησίον.

Τότε τὸ μυστηριώδες πρόσωπον, ἀποβάλλον, διὰ τῆς δεξιῆς χειρός, τὸ κάλυμμα τῶν ὄφθαλμῶν του, εὐρέθεν, δὲ ἐγγὺς οἰκίας, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν αὐτῆς.

τὴν ὁποίαν ἔζητασεν ἐπιμελῶς.
— "Οχι, εἰπε, δὲν είνε αὐτή.
Θεις δ' ἐκ νέου τὰ κάλυμμα χεὶς πάντα ὀρθοχλωδῶν του, ἐπανέλκεις τὴν πυρείαν του, ἔξακολουθήσας τὴν ἀσιθμησιν.